

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Hyemalis - A Dominica I. Adventus Domini nostri usque ad
Dominicam Septuagesimæ

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 3. De recursu ad sacerdotem pro rite obeunda confeßione. Quod
magis confert ad faciendam confessionem, minùs efficitur, nisi cum
sacerdote prius conferatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44194

& blandiris in eumentia pace, ut non dubites dicere, te nullo hinc serupulo angere, te nulla religione moveri. *Benedicit sibi in corde suo, dicens: pax erit mihi, & ambulabo in pravitate cordis mei.*

Dent. 29 Omnis blandam perniciem! o nimis suaves dolos! *Vident visionem pacis, & non est pax.*
Ezech. 13 **Vade, & ostende te Sacerdoti.** Communica cum illo de interiori tuo statu, expone illi nudè omnia; Tuam in manus ejus animam conjice. Accipe illum vadem & sponforem tuæ salutis; Animam suam pro tua spondeat, nec ab illo unquam discede, nisi in eo statu, in quo velles mori: ut

cum Christus Dominus rationem petet, quamobrem hoc aut illud egeris, respondere possis, quod Rechabitarum apud Prophetam: *Obedivimus voci patris nostri, in omnibus qua praecepit nobis;* *Jer. 38* Adivi Sacerdotem quo tu me misisti; ostendi lepram meam, sic me instruxit, sic erudivit; o securam vocem! Si vero huic de his officio, si audire detrectas, si te securum putas; o te Cauteriatum hominem! o perditissimam securitatem! *Cum dixerint pax & securitas, inquit Apostolus, tunc repentinus eis super veniet interitus, sicut dolor in utero habenti, & non effugient.* *1. Thess. 5.*

F E R I A T E R T I A .

DE RECVRSV AD SACERDOTE M, PRO RITE OBEVND A CONF ESSION E.

Vade, & ostende te Sacerdoti. Matth. 9.

Plaga lepra se fuerit in homine, adducetur ad Sacerdotem, & videbit eum. Levit. 13.

VERITAS PRACTICA.

Quod magis confert ad faciendam Confessionem, minus efficitur, nisi cum Sacerdote prius conferatur.

RATIO EST, Quia quod magis confert ad perfectam Confessionem, est aversio animi ab objecto quod est causa peccati.

Atqui hoc minus perficitur, minusque omnino fit, nisi prius cum Sacerdote conferatur.

Ergo & minus perficitur quod magis confert ad perfectam Confessionem, nisi ante Sacerdos adsatur. Unde imperfecta & nulla saepe fit Confessio; Quod ne damnum accidat, certe adveundus Sacerdos, seu Director.

I. P U N C T U M .

UOD Leprosi adirent Sacerdotem pro lepra sua curanda, non tantum figurabat nostros Sacerdotes esse conveniendos, pro peccatorum remissione ab eis obtinenda, in Sacramento Confessionis: sed etiam pro ipsa Confessione ritè & debitè à nobis obeunda. Neque verò putes id rudi-

bustantum & pueris esse necessarium, ut instruantur: sed grandavi & eruditi quique imò & religiosi & Sacerdotes ipsi, nisi advertant, & nisi de sua salute ac perfectione sint valde solliciti, ignorabunt in praxi, & omittent quod maximè fieri & observari debet in Confessione sacramentali, ac proinde his etiam convenit, & his valde consideranda est Veritas proposita, cujus hæc est Ratio, quæ est fundamentum veræ Conversionis.

Quod est præcipuum, & maximè necessarium in Confessione ritè peragenda, seu quod maximè observari debet, est aversio ab objecto, seu à re creata, circa quam vel cujus gratia, peccatum, quod confiteris commissum est. Sicut enim nulla esset Confessio nec ulla remissio peccatorum, nisi esset dolor de peccato, sive per contritionem, sive per attritionem; sic nulla planè Contritio vel Attritio, nisi avernatur animus à peccato & ab affectu inordinato rei, quæ causa fuit peccati. Nam in illo inordinato rei creatæ affectu consistit tota deformitas & malitia peccati, quæ nullà unquam confessione, nullà satisfactione, nullà pœnitentia, nullis lachrymis, nullis muneribus, nullo alio denique modo expiari potest, quàm aversione animi à creatura, & conversione ad Deum.

Hoc

Hoc enim propriè est reverti & converti, sicut passim Scripturæ docent, & iam supra dictum est.

Exech. 18. Cum avertieris se impius ab impietate sua, ipse animam suam vivificabit. Considerans enim, & avertens se ab omnibus iniquitatibus suis, vita vivet. **PROICITE à vobis omnes pravariationes vestras, in quibus pravariati estis, & facite vobis cor novum, & spiritum novum.** Quid clarius; quid expressius, ut videas, non esse satis, detestari peccata, sicut fieri solet à plerisque, qui peccatum quidem nollent in usu rei quâ inordinatè afficiuntur, sed tamen inordinatum illum affectum, cui annexum est peccatum, non deponunt, non se avertunt, ut scriptura loquitur, nec faciunt sibi cor novum, ac proinde non revertuntur, nisi fide & simulatè. *Non est reversa ad me pravariatrix Iuda in toto corde suo, sed in mendacio,* ait Dominus apud Jeremiam; tum verò post: *Si revertieris Israël, ad me convertere, si abstuleris offensusculam tuam à facie mea,* id est, res illas omnes quibus in offensam cadis; hoc est nempe converti, dummodo auferantur non tantum exterius, sed ex animo, per veram animi aversionem, & conversionem ab illarum affectu inordinato; Quod expressè dixit Apostolus: *Anuntiamus vobis ab his vanis converti ad Deum vivum.* Et hæc quidem, tam de veniali, quàm de mortali intelligenda sunt, cum nullum omnino peccatum remittatur sine dolore, & nullus propriè sit dolor sine illa animi aversione & reversione expressa vel tacita. *Peccat Samaria, quoniam ad amaritudinem concitavit Deum suum.* Sic de quacunque re dicere debuisti, ut peccet ex animo. Itane vero verè dixisti?

II. PUNCTUM.

Atqui hoc est quod minus observari solet, & quod vix facies nisi cum Sacerdote prius conferas.

Nam cum illi affectus qui deponendi sunt, sint valde naturales, seu naturæ corruptæ multum conformes, natura sui amans, sui tenax, & in suis conservandis solers, & callida, tam facile eos semper affectus retinere satagit, quàm difficile se finit illis exui. *Non dabunt cogitationes suas, ut revertantur ad Deum suum,* inquit Propheta; Et rursum: *Ephraim vitula dolosa diligere trituram;* id est, ita afflicti sunt adherere iis quæ diligunt, ut vix defuecant, & avertantur.

Atque hinc fit, ut aliqui sibi persuadeant, id

omnino impossibile: alij possibile quidem, sed tam difficile & violentum, ut vix pares se credant violentiæ sibi faciendæ. Alij ignorantiam affectantes non magis in confessione cogitabunt de affectibus moderandis, quàm si ad remissionem peccati, moderatio illa nihil spectaret. Alij dum non sentiant affectum inordinatum, quo tempore confitentur, sibi satis esse putant, licet de futuro nihil statuunt. Alij quidquid de affectu reprimendo dicitur, non ut præceptum sed ut consilium religiosi relinquunt. Religiosi verò non ut affectum privatum retinere se dicunt sui gratia, sed vel in bonum aliquod proximi, vel sui ordinis zelo, aut aliqua simili prætexta causa. Alij peccatum quidem in re amata detestantur, sed ipsum tamen amorem inordinatum qui facit peccatum, non dimittunt. Alij sic toti sunt in enumerandis & enarrandis ad calculum culpis ut nihil illis otij, & animi videatur superesse ad culparum radices agnoscendas, & evellendas. Alij denique pro suo quique ingenio, & naturæ impulsu, quo id eunque modo particulari fiat, sic deficiunt hac in parte Confessionis, ut à Sacerdote ijdem prorsus discedant, ut accesserant, quia, ut dictum est, natura sui nimium amans & tenax, mirum quantum in hoc affectuum naturalium negotio resistat rationi & Gratia, nisi à perito & solerti Directore ita iuvetur, instruatur, & quodammodo circuretur, ac manuducatur, ut de eo dici possit quod est in libro Iob? *Obstricant e manu eius eductus est coluber tortuosus.*

Sicut enim à Sacerdote discitur quid rei alienæ sit restituendum, quid ablata famæ reparandum, quid proximæ in malum occasionis aufertendum; sic planè ab eodem audiendum esset, tanquam à Deo, quid ex animo evelli debeat, quid in meliorem usum converti, quid ex parte tolerari, quid funditus abijci; *Audias de ore meo verbum,* ait Dominus; *& annuntiabis eis ex me.* Sed quàm pauci hoc docent, aut doceri volunt! Atque hinc fit, ut hec tam multi confiteantur, verè etiam modò Dominus dicat, quod olim: *Astendi, & auscultavi, nemo quod bonum est loquitur nullus est qui agat penitentiam super peccato suo, dicens, quid feci? omnes conversi sunt ad cursum suum, velut equus, impetu vadens ad prælium.*

O deplorandum malum! & eò magis deplorandum, quò est magis commune & universale: Et verò anima mea, sic deplora malum illud commune, ut tuum in particulari præcipuè desceas.

III. PUNCTUM.

HINC ergo manifeste patet, ut quod est præcipuum in Confessione, non fiat, nisi ad sit Sacerdotis directio, Cum illa animorum conversio & aversio à rebus creatis, quæ est præcipua Confessionis pars, vix aliter bene fiat: Ac proinde patet etiam necessitas adeundi Sacerdotis, ubi agitur de re talis momenti, qualis est Confessio, Quid enim anime sentis? quanti illud ad salutem referre putas, bene aut male confiteri? *Si salisulsum fuerit, in quo illud condieris?* dicebat Dominus, hoc est, si Confessio, quæ reparandis aliis malis est destinata, mala & perversa ipsa sit, quo tandem alio modo reparabitur? At quo modo non erit mala, si nullus est dolor? Qualis autem erit dolor, si nulla est aversio animi à peccato, seu

Marc. 9.

à re cui peccatum est adjunctum? Aut quis tandem modus illius sanctæ aversionis procurandæ, si tibi, & naturæ depravatæ relinqueris, quæ non obstante qualibet gratiâ vix patietur se privari, & averti ab eo, quod nimis amat, nisi à perito Sacerdote difficultas mitigetur, & via quodammodo complanetur? Adeone grave est communicare cum Illo, de modo ritè confitendi, cui non est grave confiteri?

Hoc sit itaque fixum ratumque, ut quàm studiosè vis debite conteri, & reconciliari Deo, tam verè desideres erudiri & dirigi à Sacerdote, ut quod præcipuum est in hoc negotio, præcipuè impleas. *Si videris sensatum, evigila ad eum: & gradus ostiorum illius exterat pes tuus.*

Eccles. 6.

Vide Dominicam 4. in Adventu.

FERIA QVARTA.
DE NECESSITATE RECVRRENDI
AD SACERDOTES, PRO REMEDIIS
SPIRITUALIBUS,

*Si fuerit plaga lepra in Aedibus, ibit, cuius est domus, nuntians Sacerdoti,
& dicet, quasi plaga lepræ videtur mihi esse in domo mea; at
ille præcipiet, ut efferant universa de domo.*

Levit. 14.

VERITAS PRACTICA.

Ne dicas, sufficiens mihi sum. Eccles. II.

RATIO EST, Quia vel id omnino credis, vel non credis. Sed si non credis te sufficientem tibi esse, non est id dicendum. & recurrere debes ad Sacerdotem; Quod si id credis, hoc ipso magis ad eum tibi est recurrendum, ut te vana illa & damnosissima præsumptione liberet.

Ergo si te credas sufficientem tibi esse, si ve non credas, debes semper recurrere ad Sacerdotem, nec dicere sufficiens mihi sum.

I. PUNCTUM.

TANTUM erat lepræ malum ut parietibus domesticis sæpè adhæreret, atque inde periculum esset, ne in personam transiret, & perniciosum illis afferret, unde illi-

co juebantur Judæi adire Sacerdotem, ut remedium futuro malo, ne grassaretur, ordinaret.

Sic planè nobis idem contingit, in nostris affectibus: Adhærescunt rebus domesticis, etiam si à nobis pulsati sint & excussi: redibunt, & invadent hominem, nisi remedium adhibeatur, & nisi propterea Sacerdos adeatur. *Coinquinatio- nes illa sunt mundi, de quibus S. Petrus, quas qui fugerunt, his rursus implicati superantur, & fiunt eis posteriora deteriora prioribus.* In hunc finem aptissimè Sapiens, à quo delumpta est Veritas nobis hodiè proposita; *Ne dicas, quid est mihi opus, & qua erunt mihi ex hoc bona? Ne dicas, sufficiens mihi sum, & quid ex hoc pessimabor?* Quod enim in hac materia maximè cavendum, illud est, ne quis se satis sufficientem dicat, nec proinde aliò sibi recurrendum putet. Sed planè id vitium dicere & sentire; *Ne dicas,*

Eccles. II.

Nam vel id gratis dices, licet non sentias ita esse; vel ferò & ex animo ita putabis, ita credes; ita dices ut credis, & ita credes ut dices. Utrum è duobus